

оржие, а само едно черно сандъче и една го-  
ляма кутия.

Явил се той въ общината да направи  
своето предложение и да си осигури обедине-  
то вънаграждение.

— Какво е това? — запитал го кмета,  
когато чужденца бил влязъл въ канцелар-  
ната му.

— Ново изобретение — отговорил чуж-  
денца. — Благодарение на него знаят койба.

— Това е невъзможно — ошувано от  
външал кмета — Това сандъче да има такава  
сила! Това е невъзможно!

— Осигурете ми вънаграждението и ще  
се уверите! — осъблял се чужденца да  
твърди.

Някои господа общински съветници се  
смятали въ искреността на този чужде-  
нец, нислейки го за мислител. Други пък  
мислели, че той е слабоумият и предложени-  
ята най-напред общинския дъкаря да даде своето  
законение за установяване способността на този  
непознат човек. Повинами общинския дъ-  
каря, той веднага пристъпил към своите из-  
питания.

— Ще ви дам няколко въпроса —  
казвал дъкаря съ голяма важност — от отговора  
на които ще зависи доверието на нашата  
община. Помислете добре преди да отгово-  
рите. — На какво разстояние отстои луната от  
нашата земя?

— На какво разстояние, на каквото зе-  
мта от луната — поизрещал да отговори  
чужденца.

— Това е правилният отговор — за-  
белявал един от общинските съветници, за  
кого се твърдяло, че нивоят му способ-  
ности не били въ изправност.

Доктора яриво поглеждал съветника, като  
че ли искал да му върази: „Ти най-много  
можеш да проумееш!“ Следъ това задалъ  
друг въпрос:

— Какво е, чужденец, въ оръта има  
ли нѣщо по-голямо от най-високата планина  
и най-голямата омава?

— Има — отпорил чужденца — хор-  
ската гласност.

— Това е вярно — извикал кмета,  
погледайки общинския съветник, който по-  
вадил първия отговор.

Дъкаря бил готов да задава още въпроси  
и да продължи въ своите изпитания, обаче  
кмета забелязал:

— Това е достатъчно. Този чужденец е  
по-умен от всички от нас. Други чужде-  
нци, — обръщай се към чужденца: по-  
кажете ми вашето изкуство. Гориме от ли-  
копителство да узнаеме вашата тайна за изля-  
дането на змея.

— Веднага ще узнаят господа. Елате  
вонечи съ мене до старият джамия, въ който  
знаят по наше твърдение кметя.

Ведъ сандъчето и кутията, чужденца се  
отправил за стария джамия, последван от все-

та и общинските съветници. Изъ джамия се при-  
съдипали множество любозитни граждани.

Когато приспигнали на опредѣленото място,  
чужденца поставил своето тайнствено кутия  
вързу стената на джамия, като на това място била  
пенделестята икра винота и освен икра дѣ-  
бела. (Тръбвало да се кокачат по стълба). Чуж-  
денца прикривал вързу черната кутия гол-  
мата кутия, сложил вързу нея нѣколко  
черно колело, съ едно китче прикривал една  
нака остра игла, следъ това пълнол от стре-  
ните сандъчето една дръжка, съ което заварилъ  
около десетина вати. — О, чудеса, не ме по-  
питайте какво ставало!

Изведнъж, чул се единъ вонечъ икрагъ,  
който изкарал да змърее краката на всички  
пристъпващи и то музика, най-нака отъ  
шестдесетъ музиканти.

— Чудно нѣщо, — провиквал се кмета,  
— музиката е слушна, а пъкъ музикантите ги  
нѣма. Нима е възможно тѣ да бидатъ поборни  
въ това сандъче?

Вонечи се чудили и пъкати носоветъ се  
въ това тайнство сандъча. То обаче не имъ  
казвало своето тайна.

Музиката се чувала на дълъкъ и на ширъ,  
та щѣлестъ грядъ се арсичалъ на кракъ за да  
види това чудо. (Та кой ли може да устои  
предъ журитъ на военната музика?)

Можетъ, които отпадали съ стонетъ се за  
вода, залочили да икрагъ.

(Нашитъ читатели най-рочно си се досѣтили  
вече, че това тайнство сандъча не е било  
нищо друго, освенъ грамофонъ — отъ ома  
старомоднитъ, щомъ е билъ съ кутия, каквато  
преди години се викаше у насъ отъ чужден-  
ца, като чудото на оръта Само, че не бива да за-  
бравяте, драги читатели, че грядитъ Твърдо-  
грядъ е грядъ, отдалеченъ отъ вѣстивѣтъ хор-  
ски изпрещалъ, вѣща новостъ такъ прѣстия  
най-нака падестята години следъ възвѣждането  
и въ другитъ населени места. Знаете ли, че и  
днесъ още тѣ нѣматъ такъ нито желѣзница,  
нито автомобили, а единственото провозно сръд-  
ство такъ си напаретата. Затова грамофона на  
чужденца предизвикалъ голяма ужасъ, какъто  
би проумѣлъ стариятъ изпрещалъ отъ луната  
предъ нѣкое дивашко племе.)

Зарутилъ на музиката доловилъ и змея,  
който се помыслъ за да види кой нарушава  
спокойствието му. Извикалъ главата отъ пе-  
щарата, змея самодолно се вслушалъ въ  
приятнитъ мелодии. Следъ като спряла музиката,  
той се изпъналъ, издулъ гурлото си, отъ което  
издалъ единъ такъвъ ревъ, че на всички при-  
стъпващи змързѣла краката. Едѣтъ отъ  
общинските съветници отъ стрѣлъ се повалилъ  
на земята и падналъ отъ стената долу — за  
нѣщете обаче отъ възвѣщане стрѣна.

— И това ми било герой — упреждалъ  
го кмета, конуто нима този бележка, душката  
се била смѣла. Жени и деца, дошли да слу-  
шатъ музиката, уплашени отъ реважъ на змея  
се разбѣгали на всички страни.